

Заиста је понекад тешко отети се утиску да опозиција није дорасла тренутку у којем се Србија налази.

Ова удица коју је режим бацио преко Фонда за отворено друштво, ФПН, Соње Лихт и Метју Палмера, прогутана је од стране опозиције, са рекао бих дечачком наивношћу у шта желим да верујем, да се само ради о наивности, а не о нечем много горем.

Мало упућенији грађани јако добро знају, да овде нема говора о томе како је организаторима „дијалога“ тек тако пала на памет идеја да окупе власт и опозицију и реше Гордијев чвор у којем се налази наше друштво. Иза тога, јасно је, стоји лично Александар Вучић коме је био неопходан привид покушаја да се покрене демократски процес у Србији.

Нису спремни ЕУ и САД да окончају стогодишњи етнички конфликт на Косову без легитимног учешћа српске стране у коначном решењу. Иако су сва питања, па и косовско, пре свега демократско питање, великим силама није много стало да српско друштво буде и демократско. Довољан је само привид. За привид демократије, правне државе, слободних медија, борбе против криминала и корупције... за привид живота, мајстор опсене је Александар Вучић.

Да ли се може преговарати или водити дијалог између политичких странака о поштовању Устава и закона Републике Србије? Наравно да не може. У Србији, Устав и закони владајућој политичкој елити служе само да их покажу како постоје ако их неко пита. Ничему другом не служе. Правна држава не постоји, сем на безвредном папиру који се зове Устав. Србија није само заробљена држава, она је и отета држава. Да ли опозиција сме свему томе да даје легитимитет учешћем у једном привиду дијалога из

којег само опозиција може да претрпи штету, то је питање на које треба дати одговор.

Није још касно да опозиција то разуме и да очува свој једини политички адут који данас има, а то је одлука о бојкоту избора. Бојкот је политичка инвестиција и за опозицију и за народ који представља. Тотални бојкот, без икаквих резерви које се ових дана постављају питањем „а шта ћемо са Шапцем и Старим Градом“? Нису ни Шабац ни Стари Град важнији од Србије.

Председник СНС је тај који нас је довео у позицију која се може описати са „Ми или Он“? То је једина линија поделе, с једне стране диктатор, са друге стране грађани Србије.

Они делови опозиције који одлуче да упркос свему изађу на изборе постаће део режима. Правој опозицији и то одговора, да све буде кристално јасно. Прескочићемо изборе 2020 и наставићемо да радимо све што је могуће да би победили на изборима 2022. године. То је чини ми се једини прави избор који стоји пред нама. За то нам требају само две ствари. Прва је да држимо своју реч коју смо дали грађанима и друга је, да имамо карактер који је од мало тврђег материјала него што је ратлук.

Аутор је адвокат из Београда

(Данас)